

Ensamvandring mot Kebne juli 2011

Söndag 3/7 2011

Nu – lastas bagaget in i flygplanet – en ryggsäck slängs nonchalant på backen. Hur gör man med min?

Det gick bra! Då så! Då slipper jag gå utan packning. Gasen fick inte följa med. Jag var ärlig och sa som det var vid Arlanda. Hur många är det?

Ärlighet varar längst, räddar liv. En gasoltub kan äventyra en flygning genom att helt enkelt explodera! Jag måste köpa en ny i Abisko.

Boooaaardiing!

Kaffe och någon sorts polarrulle tryckte jag i mig ombord.

Luftresa, resa i luften, resa i tiden, resa i drömmen. Antingen är det varmt i planet eller också är det bara jag. Landade efter en och en halv timme i Kiruna och tog tåget till AbiskoTurist. Vid avstigningen såg jag bara en tom och övergiven väntsal. Och jag som skulle köpa gasol. Annars kunde jag ju inte fixa mat! Frågade i märkbar panik konduktören, som lugnt sa, att på andra sidan tåget finns det ett ställe att införskaffa sånt! Tåget rullade vidare till Narvik. Då såg jag den. Abisko turiststation, med museum, butik, restaurang, övernattningsbyggnader m.m. Jag kände mig ett snäpp löjlig inför konduktören uppvisad panik. Nybörjare!

Köpte min gasoltub, packade om ryggsäcken som om jag alltid gjort annat. Slängde upp ryggsäcken på ryggen och började gå mot den lilla byggnaden som skulle föreställa "porten" till Abisko nationalpark. Ringde Christer en sista gång och påminde honom om att det inte finns mobil täckning utmed Kungleden. Tog första steget in på området och

jag var på väg.

Stövlarna och jag var redan oense. Packningen var för tung. Jag hade glömt köpa mig en keps för solens skull.

Allt kändes främmande även om jag på 80-talet knallade omkring bland Grövelsjöns backar.

Strålände sol och 18 grader, med lite vind. En enorm sten stod på högkant på en kulle, en bra bit bort. Den liknade en indianhövding som blickade ut över sina domäner. Kände någon sorts björnfrossa men tyckte samtidigt att jag var larvig. Varför skulle just jag bli uppäten? En stor fors mötte mig på höger sida hela tiden. Forsens riktning, d.v.s. norrut mot Abisko, frestade mig att vända om.

Tog lunch vid en sjö där det fanns en sameby med gamla kåtor "anno datzumal". Ingen verkade vara hemma. Fumlade med stormköket men fick fyr vid första tändstickan. Såg mig om efter björnar och samer. De ligger nog inte på samma farlighetsnivå men kan nog bli otrevliga om man retar dem. Jag kanske inte fick vara här.

Fortsatte mätt, nöjd och stolt. Jag gick ju ensam men det kändes helt OK. En riphona muttlade en meter bredvid stigen. Hon hade sin familj att beskydda.

Jag kom till Abiskojaure och blev väl bemött av en stugvärd som pekade ut en tältplats åt mig längst bort. Ett helt gäng med tält stod redan mitt på gräsmattan. Mitt var minst. Puppstorlek!

Obekvämt att sova på liggunderlag i ett tält, men tröstade mig med tanken att detta är tjusningen med det hela.

Mitt i ljusa natten vaknade jag av ett förfärligt liv från vedboden. Blev vettskrämd. Trodde att det var en björn som hade fått vittring på slaskplatsen med matrester. Sedan började det låta som om någon kastade vedkubbar på väggarna. Min hjärna bläddrade snabbt igenom olika förklaringar. Jag kröp ut ur min puppa och tittade, men såg ingen björn. Alla andra sov tydligen. "Rottisarna" som sov med husse och matte i stugvärdshuset var knäpptysta. När jag kom på det blev jag lugnare och gick och lade mig igen. På morgonen fick jag förklaringen. En norsk familj hyrde ett litet hus bakom fjällstationen sedan en längre tid och hade vänt på dygnet. Det var dom som höll på att hugga och hämta ved hos oss mitt i natten. De fick bannor.

Måndag 4/7

Jag fixade min frukost i gästköket. Där satt två unga män, långa, muskulösa, spänstiga, iklädda det senaste fjällmodet och åt sin frukost. Den bestod av en tallrik, stor som ett dasslock, med en portion havregrynsgröt, stor som alla våra dar! När jag såg detta fick jag en känsla av ungdomlig spänst, manlig självklar styrka, att befinna sig mitt i livet eller någon annan stans. Självtatt jag med mina hälsokostgryner utspädda med hett vatten och åt dem lite försiktigt för att inte skrämna någon.

Packade och lämnade Abiskojaure. Stövlarna kändes inte bra. Varje steg var en pina. Hur kunde det bli så här? Jag fortsatte i alla fall. Inga skavsår men ändå. Jag hade ju gått in dem! Midjebältet på Christers ryggsäck löstes upp hela tiden så att jag plötsligt bar 13 kg på axlarna. Jag fick spänna om hela tiden. Med tiden blev detta en kär liten sysselsättning under vandringen! Konditionen var det inget fel på men mina fötter, eller snarare stövlarna.

Vädret var fortsatt underbart och vägen ner mot Alesjaure helt gudomligt vacker. Sträckan är 20 km och på de sista fem kan man åka båt för 240 kronor. Det var inte så dumt med tanke på mina fötter. Jag började omedvetet rasta oftare vilket faktiskt gav mig en rutin som innebar följande:

Av med ryggsäcken

Av med stövlarna

Upp med de fuktiga sulorna ur stövlarna och sätt dem på högkant i skaften

Rikta skaften så att solstrålarna når ner i stövlarna

Av med sockorna och lägg dem på tork

Skölj bort salter och svett på fötterna i närmaste jock

Låt allt torka

Fixa fika eller mat eller bara vila

Njut av fjällvärlden (som några Kungsleden-vandrare verkade missa totalt)

På med sockor, stövlar och ryggsäck igen

Vid denna stund kändes fötterna som nya! Detta funkade mer än bra. Allt kändes mycket bättre med denna insikt och jag kände mig stolt över detta!

Jag kom fram till båtplatsen vid sjön Alesjaure. Där fanns en "tippi" som fungerade som väntsäl! Stolpar stod lutade mot varandra upptill men inte nertill. Stolparna var insvepta i presenningar. En ung man hissade upp en handgjord gul flagga på en torr trädstam som fungerade som en flaggstång. Det betydde att någon ville åka båt. I väntan på båten fixade jag lunch; en påse grönsakssoppa med ett par nävar torr tofu från hälsokost och ca 4 dl kokhett vatten som jag slog över alltihop. En knäckebrödsskiva med tubost smakade inte dumt.

Båten var inte så stor men kaptenen slängde alla ryggsäckar längst fram i fören och sedan fick vi sätta oss jämnfördelat i båten. Vi var tolv stycken! Kaptenen är same och tillbringar ett par månader om året här uppe i samebyn, en bit öster om turiststationen. Han hade varit och märkt renar och började köra båten idag!

Jag är ju ganska nyfiken av mig och utbrast plötsligt - men titta där, där står ju en massa renar på en stor snöfläck!

Jo, så gör dom – sa han. Renarna mår inte bra av värme. Då går de och ställer sig i snön och när det blir svalare mot kvällen går dom ner för att äta. En vaja kan gräva ett upp till 60 cm djupt hål i snön för att låta kalven äta, och sedan fortsätter hon gräva runt omkring vart efter kalven äter. Det finns en sorts fluga som lägger ägg i renens hud. Där utvecklas dessa till larver. Detta kan bli inflammerat och renarna dör om man inte vaccinerar dem mot detta angrepp. Margareta Lindström, grannfrun till mitt föräldrahem, pratade en gång i tiden om samma grej när det gäller kor.

Alla vajor föder sina kalvar mellan den 18: e och 20: e maj! Exakt just då! Alla samebyar har långsmala ägor därför att var och en ska ha tillgång till både berg, skog, bete osv. på sin bit.

I morgon tisdag skall samerna upp till rengärdet på andra sidan bergen mitt emot för att märka ren.

Jag frågade om man hade möjlighet att på avstånd ta del av detta och skissa lite grann. Han svarade, att det tar ungefär två timmar att gå dit. Jag hade bestämt att stanna två nätter i Alesjaure och vila mina stackars fötter under en dag, så jag hoppade över detta (den här gången).

Alesjaure ligger på en kulle mitt i en dal. Man har ungefär 360 graders utsikt runt omkring.

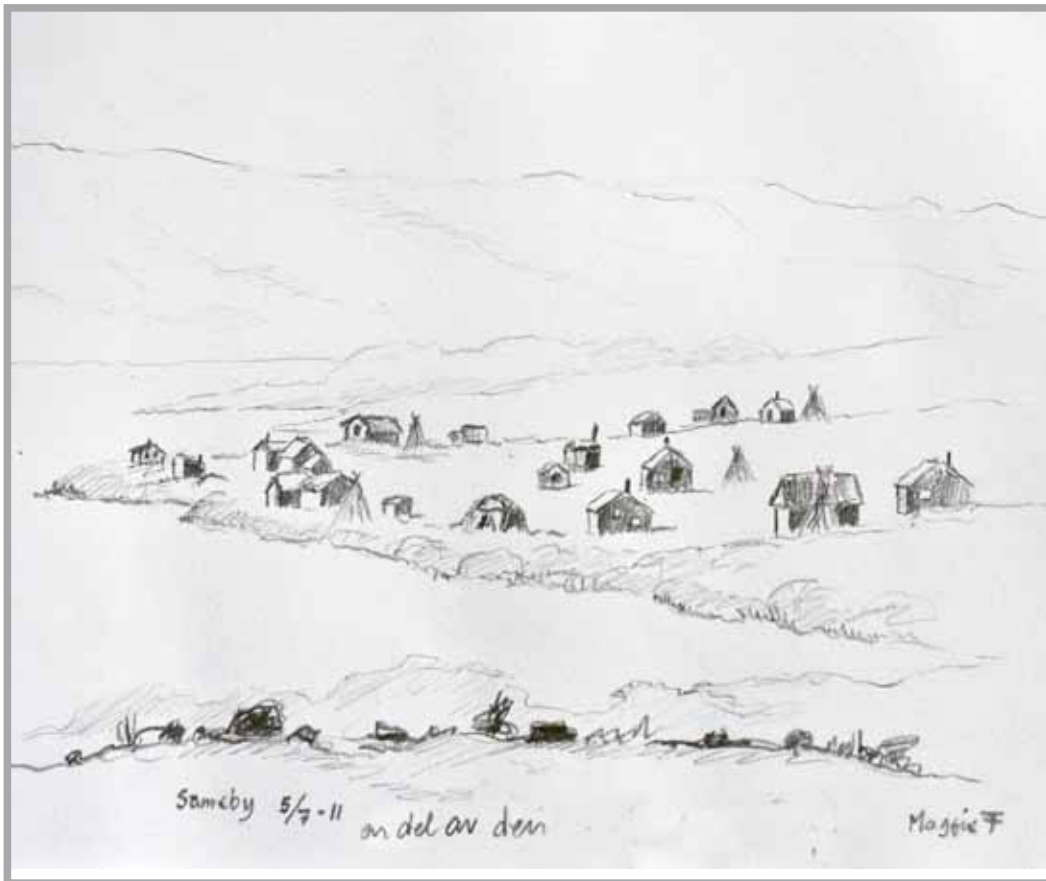
Det är en ganska stor turiststation med fler övernattningshus, butik, kafé, bastu, helikopterplatta m.m.

Tänk att ha råd att flyga helikopter med Christer hit upp! Då skulle vi kunna bo här någon vecka och strosa omkring, måla, fota, basta och njuta.

Tisdag morgon 5/7 kl.

Vaknade kl. 02:30 av att solen sken in med full kraft genom mitt lilla plastfönster på tältet. Jag öppnade "dörren" och släppte in fjällkrafterna en stund. Tältet stod med ingången mot norr så jag hade en magnifik utsikt över sjön och dalen jag vandrade i dagen innan. Kallt i luften. Hörde fjällfåglarnas morgonserenad och en porlande jock nedanför mig. Sov en stund till och sedan blev det frukost i det gröna. Jag hade alltså glömt att köpa mig en keps. Eftersom jag gick söderut hade jag solen i ansiktet hela tiden och måste kisa med ögonen. I butiken fanns inga kepsar, men en av värdarna rotade runt i en låda med kvarglömda saker och hittade världshistoriens fulaste keps. En urblekt orangefärgad sak med öronlappar! Den blev mig kär och min allra bästa följeslagare under resten av vandringen. Hade myggen för mycket att säga i öronen, eller blåste det friskt fällde jag bara ner lapparna. Jag undrade vem som hade gått omkring och tänkt i denna keps före mig. Folk verkade känna igen mig på långt håll p.g.a. den blekoranga kepsen, för de vinkade till mig! Denna dag målade jag mina första små akvarellskisser. Folk jäktade vidare till nästa station! Vilka ekipage jag såg! Man hade senaste sportdesign på allt från topp till tå. Ryggsäckar som var nästan lika höga som jag med flera fack ovanpå varandra. De påminde mig om byråar. Några hade speciella plastpåsar för vatten med lång slang och ett munstycke i slutänden, så att man kunde gå och dricka samtidigt. Kunde de inte stanna vid en jock!? Några jag pratade med var "tvingade" att gå TVÅ dagsetapper på EN dag, annars skulle de inte hinna med flyget! Jag fick ont i fötterna bara jag hörde det. Jag hade tagit till med elva dagar, för att kunna stanna mer än en natt någonstans där det var vackert. Men, men, man väljer ju själv heter det visst. **FJÄLLVÄRLDEN ÄR EN OUTSINLIG KÄLLA AV LIVSKRAFT FÖR ALLA OCH EN VAR!**

Senare på kvällen gick jag mot samebyn som låg en bit bort, stannade ca 300 meter därifrån och satte mig för att skissa. En av värdarna berättade tidigare samma dag, att folk ibland gick till samebyn och tittade in genom fönstren!

Är de inte kloka! En del samer vill inte alls ha besök av vandrare, vilket inte är så svårt att förstå. Vem vill ha folk gloende i köksfönstret när man sitter och äter frukost?

Det finns en annan sak som är viktig. När man möter en hjord med skenande renar håller man sig helt tyst och stilla. De rusar bara förbi, de springer aldrig på en! Då håller samerna förmodligen på att samla ihop dem för märkning. Om man rör sig eller för oväsen kastar renarna om och springer i en annan riktning och då är arbetsdagen slut för samerna. De måste hyra in helikoptern igen och göra om samma procedur en annan dag och det kostar pengar.

Jag blev lite frusen och gick hem från samebyn. När jag kom runt krönet såg jag att man hade bastun varm. Efter klockan åtta var det mixat bad dvs. damer och herrar samtidigt. Jag gick dit och träffade många trevliga typer. De yngre hade handduken virad runt höfterna medan vi på 50-plus var nakna och brydde oss inte. Sedan sprang vi nerför en stege till en jock och doppade oss. Temperaturen var snabb! Jättekul! Efteråt gick jag upp till caféet, fikade och läste lite i broschyrer. Jag flyttade tältet en liten bit för att få bättre underlag än jag hade natten innan. När jag kröp ner i sovsäcken kände jag en sten mot min höft. Tack, tänkte jag. Den var mig trogen hela natten.

Onsdag 6/7 kl. 07:00

Frukosterade, packade och provade att ringa till Christer med en satellittelefon, men fick inget svar. Jag hade plockat ur lite grann för att få ner vikten något hekto och när jag tog farväl skickade en av värdarna med mig ett tungt brev till nästa fjällstation! Så vikten blev densamma i alla fall! Vad sur jag blev, men visade inte något för man skulle ju vara en tålig fjällvandrare!

Tröttheten i fötterna gjorde sig uppmärksam då och då, och jag rastade enligt min nyupptäckta rutin.

Det funkade alldeles utmärkt. Jag mådde jättebra av att gå, rasta, fixa mat, vila, lyssna till naturen och bara vara för mig själv. Jag var aldrig rädd för något. En rensning av kropp och själ skulle man kunna säga. Jobbiga och irriterande tankar fanns över huvudtaget inte under större delen av vandringen. Vid ett tillfälle försökte jag faktiskt att tänka negativt men det bet inte!

Tänk om detta kunde fortsätta även hemma!

Vid en liten jock tog jag en lunchpaus. Efter maten lade jag mig ned för att vila. Både uppströms och nedströms porlade det gudomligt. Rätt som det var somnade jag...

Vilken semester! Tänk att somliga just denna stund sitter på kontor och försöker uppfylla statistik medan jag ligger här och njuter, tänkte jag. Nu var jag på väg till nästa turiststation som heter Tjäktja, vars namn jag har lite svårt för att uttala. Här fanns ingen butik eller bastu, men det behövs inte på alla ställen. Här möttes jag av en dam som bjöd mig på ett glas saft. Jag tältade återigen mot norr med en fantastisk utsikt utanför min tältöppning. Senare på kvällen gick några upp på berget väster om stationen för att titta på midnattssolen. Den har jag sett två gånger på 80-talet så jag gick upp bara en liten bit på bergssidan och målade en bild. Den natten var den kallaste på hela vandringen. Jag tror jag tog på mig allt jag hade. Jag hade väl aldrig sovit så dåligt någon gång under färden.

Alesjandre-11 5/7

Sydost. Hagen

Torsdag 7/7

Jag vandrar vidare söderut mot Sälka turiststation. Tolv kilometer säger man att det är. Rastning enligt rutinen. Det blev ganska brant med så gott som bara stenbumlingar att sätta fötterna mellan. Efter ett tag passerade jag den högsta platsen på Kungsleden. Den kallas för Tjäktjapasset. Där fanns en raststuga, dass och sophus. Jag stannade en stund på den blåsiga södersidan. Fast det blåste inte alls egentligen, när man satt mot väggen. Nu regnade det lite och var kallare i luften. När jag kom ner på södra sidan om detta pass forsade det varmluft rakt emot mig, som från en värmepistol, och allt som hade blivit fuktigt torkade på nolltid. En ny otroligt vacker dal mötte mig.

Jag tog lunch vid en liten sjö. Det var liksom ett deltabälte med en ringlande å i dalen, och ett mycket rikt fågelliv. Här måste ornitologerna ha ett paradiset!

Fortsatte fram till Sälka turiststation som låg öppet i dalen. Vid ankomsten hälsades jag välkommen och blev bjuden på ett glas saft. På alla ställen kände man sig verkligen välkommen och varje stugvärd visade intresse av vem man var, var man kom ifrån och vart man skulle. De föreslog att man fyllde i viktiga uppgifter om sin vandring i gästboken ifall något skulle hända. Denna gästbok finns på alla turiststationer. Eftersom jag inte kom överens med det hårda underlag som det innebär när man tältar, beslöt jag mig för att sova inomhus följande natt. Hade inte fått många minuters sömn natten innan.

En av stugvärdarna tipsade mig att skaffa ett uppblåsbart liggunderlag istället för den vanliga sorten som jag hade. Det gjorde en himmelsk skillnad sa han. Uppblåsbar! Jag tänkte genast på pyspunka! Då är det nog inte så himmelskt längre.

I samma rum som jag bodde två tyskor och en svenska. Den svenska tjejen gav mig många tips om vandringen till Kebnekaises sydtopp. Hon fick mitt visitkort. Själv bodde hon i Kalmar!

Det var en skön och vacker omgivning runt stationen. Jag vandrade omkring på ängarna och målade lite.

Vilken gudomlig kvällsstund!

Här jobbade en trevlig äldre man som jag pratade en del med. När han hörde att jag var konsthantverkare sprang han in och hämtade en liten fågel han gjort av sälg. Den fick jag som minne.

Här i Sälka finns en bastu och en liten butik. Jag investerade i en chokladboll. Den satt fint.

På kvällen bastade jag med många andra. Det var skoj att sitta i bastun och snacka med folk. Där var så fullt att vissa fick stå! Sedan bar det av ner till en jock för en kall avrivning. Det kändes inte alls så kallt som det lät från vissa bastubadare!

Fredag 8/7

Tjejerna i mitt rum gick upp 06:30 och då gjorde jag det också. Frukost, tändren och iväg.

Styrde stegen mot Singi fjällstation. Tog en paus vid en liten raststuga. Fikade och tecknade av det gamla dasset som stod där.

Ett tyskt ungt par tog också rast där. Vi tog kort på varandra, åt varandra! Jag fotade även två små lämlar som gömt sig för mig. Bara rumpan syntes på den ene, och nosen på den andre. Någon har sagt till mig att de i Norge heter "lymlar". Kan det vara sant?

Fem km kvar till Singi.

Fördelen med att gå själv är att man bestämmer gånghastighet och pauslängder själv. Jag kände mig TOTALT avstressad. Hemmiljöns alla sysslor fanns ju inte här uppe. Det enda man hade att bry sig om, var att ta sig från A till B. Med tiden hade varje grej fått sin plats i ryggsäcken, som vägde ca 13 kg.

Jag hade packat minimalt och optimalt. Allt använde jag regelbundet och jag saknade ingenting!

Innan jag for upp till Abisko provgick jag med hela packningen ett antal kilometer hemma på halvön Skäggenäs norr om Kalmar. Jag hade köpt nya specialvandningsstövlar (gummistövlar) i Norge. Vid närmare eftertanke och några mil bakom mig tyckte jag att kängor skulle ha passat bättre. Men det får bli nästa gång.

Detta var vad jag hade med mig:

KLÄDER:

Ett par vandrarbyxor
Ett par långkalsonger
Två par vandrarstrumpor
Ett par sovsockor
En BH
Två par trosor
En tunn merinoullströja
En stor tunn, långärmad skjorta
En T-shirt
En HellyHansen-tröja
En mössa
En keps (orange, den fule)
Ett par fingervantar
Ett regnställ
Ett par gummistövlar
Ett par lätta gympaskor
En anorak

MAT:

Ledins hälsomüsli, 12 portioner á tre msk (eller mer)
Varma koppen blåbärssoppa 6 påsar
Ett paket havreknäcke (köpte extra på turiststationerna)
En tubost (köpte extra på turiststationerna)
En påse mandlar
En påse torkade aprikoser och
En påse torkade plommon, (Änglamarksserien, supergoda)
Femton portionspåsar med Cappucinokaffe
Varma koppen grönsakssoppa 6 påsar
Ett paket torkad tofu (oyaproteinprodukt)
En påse russin

Både frukosten och lunchen/ middagen lagades med uppkokt vatten som hölldes över maten. Minimal mängd gasol gick då åt.

ÖVRIGT:

Gasoltub 450 gram
Stormkök
Enmanstält 1000 gram
Sovsäck 1000 gram
Liggunderlag 400gram
Tändstickor i plastpåse
Reparationsprylar; persiennsnöre, nål, björntråd
Extra remmar att binda fast saker med
En liten slidkniv
En kåsa i plast
En kombigaffel/sked i plast
En wettexduk (perfekt att torka med, på insidan av tältet vid kondens)
En vattenflaska i plast med skruvkork som hänger i en ögla. OBS! Det finns en liten vit papperspackning som sitter löst i korken. Jag tappade min och vips så höll min flaska ej tätt längre. Jag såg sådana här packningar utmed vandringsleden, så fler måste ha tappat sina packningar.
En nessesär med:
Minitandkrämstub
Barntandborste
2*2*2cm tvålbit
Minihårborste
Miniflaska med hudcreme
Solcerat
Liten bomullshandduk
Plåster

Akvarellset med ministorlek på allt
En liten digitalkamera
Solglasögon

En dal öppnade sig framför mig och jag såg Singi turiststation. Men tji fick jag. Det var en gammal övergiven sameby med rengärde. Jag lunchade vid en liten sjö. Undrade vad samerna kallar sådana här små vattenpottor som ligger på bergssluttningar. Längre bort låg turiststationen. STF har en speciell flagga som vajar för vinden vid sina stationer.

När jag anlände möttes jag av en jättetrevlig stugvärd som hade massor att berätta om omgivningen.

Jag tältade på en kulle nedanför stationen med utsikt över samebyn och gick sedan ner till en liten jock för att bada. En liten öring stack iväg i jokken, men den kom tillbaka så snart jag hade badat färdigt.

Det var varmt och skönt i luften, men tillsammans med den höga luftfuktigheten trivdes miljontals mygg.

Jag hade hittills haft ett sagolikt väder under hela vandringen.

Sov en stund i det myggfria tältet. Sedan plockade jag ihop stormkök, fikagrejer och akvarellutrustning för att bege mig till en fin utsiktsplats. I vanliga fall är jag relativt obesvärad av mygg, men här i Singi var de överjävliga och motade mig tillbaka till tältet.

Jag låg på mage i mitt tält en stund och såg ut genom det myggfyllda nätet, ut över ett vackert deltalandskap. Nu skulle det smaka bra med ett glas rött!

På natten regnade det i omgångar. Tältet fungerade som en resonanslåda med en ljudstyrka på över 100 decibel. Sömnen infann sig till slut.

Lördag 9/7

Det blåste ganska rejält när jag vaknade, så det gällde att packa ihop sina saker i rätt ordning och hålla i allt på en gång. Jag drog upp alla tältpinnar vartefter jag rullade ihop tältet i vindriktningen. Jag vågade inte dra upp dem i förväg för då skulle jag inte se mitt tält mer. Liggunderlaget klämde jag fast under ryggsäcken. Vid stugvärdens hus mötte jag värden själv. Jag tackade för mig och började min färd österut mot Kebnekaise fjällstation.

Sträckan mellan Singi och Kebne tyckte jag var tråkig, stenig och trång på något vis, jämfört med dalarna jag gått i tidigare. Ett gift par och jag hade passerat varandra flera gånger sedan några dagar. De hade övernattat inomhus i Singi och börjat sin vandring före mig. Jag såg att de hade tagit rast lite längre fram och när jag passerade dem satt mannen på en sten och kippade efter andan. Jag frågade hur han mårde och han berättade att luften och orken totalt hade gått ur honom, och att det tryckte över bröstet! Hans fru stod bredvid. Jag blev lite ängslig över hans tillstånd och tanken på en begynnande hjärtinfarkt för genom huvudet på mig. Jag undrade om jag kunde hjälpa till med något, men det behövdes inte sa de. Jag fortsatte att gå. Lite längre fram när jag själv tog rast passerade de mig och mannen berättade att han mårde mycket bättre.

När jag såg Kebnekaises telemast sticka upp ovanför kullarna framför mig ringde jag Christer, min man, och berättade var jag var. Han hade räknat ut på nåt sätt att jag skulle ringa just precis då. Han hade för varje dag kollat vädret här uppe via Internet och konstaterat att jag hade haft världens dåligaste väder, enligt olika väderprognoser. "Stackars lilla gumman!" Sanningen är den att regnmoln tydligen kan "stanna" söder om Kebnekaisemassivet. Under vandringen såg jag hela tiden moln söderöver men de kom aldrig upp över mig. Min mobil var nästan urladdad så samtalet blev kort, men jag sa att allt hade gått jättebra. Nu bestämde jag mig för att lyxa till det lite grann, så jag checkade in på fjällstationens boende. Jag hann precis innanför dörrarna när åska och skyfall brakade loss ordentligt!

På kvällen åt jag tre rätters och tog ett glas vin. Jag satt ensam vid ett stort bord medan alla andra satt i sällskap. De undrade nog vem jag var, som satt och åt själv, rödkindad och rödögad av all frisk vind, och med skitigt hår! Vinet tog bra på mig och jag kände mig som världens skarpaste brutta. Trött var jag och när jag lade mig för kvällen och ljuset i sovalkoven var släkt, hoppade jag på första bästa "sovtåg" och försvann in i sömnen...

Söndag 10/7

Dagen därpå fixade jag min frukost i gästköket i huset bredvid. I matsalen kostade den 98 kronor. Strosade ner till Elsas bro, tecknade och målade lite grann.

Här nere i Kebnekaise såg björkarna ut som folk igen. Norr om trädgränsen såg de ut som om någon hade kört över dem med en ångvält, helt platta!

Solen brände och det var tvärhett där jag satt med mina färger. Till lunch blev det fiskbullar, som jag köpte i butiken.

Anmälde mig till följande dags topptur. Den guidade turen kostade 890 kronor.

Dyrt, men en hel del ingick. Vi hade säkerhetsgenomgång kl 20:00 senare samma kväll, då vi blev tilldelade varsin ryggsäck, karbinhakar, säkerhetsväst och hjälm. Vår ledare, Mattias gick genom hela turen muntligt. Pontus, en annan ledare skulle också följa med. De två killarna var riktiga proffs, skulle det visa sig.

Jag fick inte ha mina egna gummistövlar. De ansågs för ostadiga att vandra i på denna tur. Jag hyrde ett par mycket bra och sköna kängor för 160 kronor.

Kände mig lite nervös för morgondagen. Oroade mig för att jag inte skulle ha tillräcklig ork att ta mig upp till toppen. Jag såg inom mig hur jag blev hemmotad för att jag inte hängde med tillräckligt bra! Detta kallas för tvångstankar, har jag hört. Löjligt egentligen! Min svåger hade tipsat mig att börja vandra från Abisko och söderut. Då har man arbetat upp en kondition inför en ev. Kebnekaise topptur.

10/7-11

Maggi

Passet västerut mot Singi

Stenen vid Elsas bro - Kebne 10/7-11

Maggi F.

Måndag 11/7. Den stora bergsbestigardagen!

Batteriet i min mobil räckte till väckning kl 06:30. Åt bara en enkel frukost. Annars känner jag hur den åker upp och ner hela tiden vid kroppsansträngning direkt efter ätandet. Jag är sån!

Vi samlades utanför sportshoppen och drog iväg kl 08:00. Jättefint väder. Vi gick ganska raskt, men jag höll farten bra. Hade hört att man brukar gå ut ganska hårt i början för att se vilka som inte orkar hänga med. Då får de vända hem. Det var väl det jag oroade mig för kvällen innan. Turen gick ganska brant uppför. Man gick i ca 25 minuter och tog fem minuters rast. Fem minuter låter lite, men de var väldigt effektiva. När man åter skulle börja gå, kände man sig utvilad. Vi tog fler småraster och två lunchraster, en på väg upp och en på väg ner. Vi gick nästan militäriskt, men det behövdes för att inte slösa på tiden, för det här handlade inte om en stilla söndagspromenad!

Efter första lunch tog vi på oss full klättermundering, gick över ett pass med stenblock och nådde sedan Björblings glaciär. Glaciärens färger gick i ljus turkos. Solen sken starkt på isen, som var randig av bälten som bildas när isen förflyttar sig. Ett läckert mönster.

Vi delades in i två grupper. Var och en fick sätta fast sina karbinhakar i varsin ögla med tre-fyra meters mellanrum, på ett långt rep. Guiderna gick i täten av varje rep. Vi gick ganska fort över isen upp till en ryggås av snö. Åsen blev brantare och brantare. Jag hörde mig själv komma in i en andra andning. Det var konditionskrävande eftersom vi skulle hålla repet spänt mellan oss och farten var högre än jag själv brukar ha. Vi kom upp till bergsväggen där en kraftig vajer var monterad med stora öglor. Där kopplade man över hakarna till vajern och följde den vågrätt ett tag. Vid varje ögla kopplade man över sina hakar på andra sidan ögla. En i taget! Efter en kort sträcka skulle vi börja klättra lodrätt uppåt! Det gick bra, för det fanns naturliga avsatser för både händer och fötter. Extra svarta hjälprep med knutar var också ditmonterade. Vid ett tillfälle stod jag och väntade på att föregående klättrare skulle passera ett svårare ställe och såg plötsligt alldeles bredvid mitt huvud en liten isranunkel som hade rotat sig i en bergsskreda. Det hade knappt någon jord men den stod där frisk och vacker! Jag undrade hur den hade tagit sig upp!

Lite längre upp hörde jag plötsligt hur klättraren efter mig hyperventilerade och började nervöst fumla med handskarna. Jag tog mig ner några steg och frågade hur det var men fick svaret att jag skulle fortsätta. Jag passerade en av våra guider och viskade till honom att hålla koll på klättraren efter mig. Guiden nickade som om han redan visste vad som var på gång.

Innan vi kom upp till övre kanten av bergsväggen såg vi en uppmonterad platta med en minnestext över den guide som 2002 störtade just där.

När klättraren efter mig hade kommit upp lade en av guiderna sina händer om dennes axlar, tills all nervositet var borta. Guiden sa ingenting bara höll tyst och lugnt! Proffsigt uppträdande av honom.

Vi vilade en stund vid toppstugan. Sedan var det dags att gå mot toppen. Sydtoppen såg ut som en liten snöspets med vit kjol! Alla samlades nedanför själva toppen och kopplade åter fast sina hakar på repen igen. När jag kom upp på "Svensktoppen" började det mulna igen, men jag hann se lite grann i alla fall. Runt omkring oss sprang andra toppbesökare som gått den längre leden. Några meter åt sidan var det fritt fall flera hundra meter och jag tror inte de brydde sig om eller ens visste det. Jag var glad att jag följde med den guideade turen upp.

Vi gick samma väg ner, och tog en andra lunch vid toppstugan. Sedan klättrade vi nerför bergsväggen, vilket kändes mycket lättare än uppför. Glaciären passerades och vi tog av oss klättringsutrustningen. Vi kom till en lång glaciär på vägen hem och där åkte vi nerför på rumpan! Det var kul och sparade oss många steg.

Väl tillbaka till Kebne fjällstation tvättade jag alla kläder jag haft, bastade, åt kvällsmat och kröp ner i sängen. I min sovalkov hade det kommit tre nya övernattare, tre killar. Killen i slafen ovanför skulle avsluta sin vandring och gå upp okristligt tidigt nästa morgon för att hinna till första bussen från Nikkaluokta. De andra grabbarna skulle börja sin vandring.

"Ska ni gå mot Singi" frågade jag. "Ja, fast vi ska inte gå, vi ska cykla!" svarade de. Mina hjärnhalvor gjorde varsin Mollbergare med halv skruv i skallen. "VA! SKA NI CYKLA? Är ni inte kloka? Jag tyckte det räckte med att ta sig förbi alla stora stenar genom dalen till Singi GÅENDE!" sa jag högt. "Jo" svarade den ena killen lite blygt, "men det ska visst gå att cykla. Vi ska cykla hela Kungsleden upp till Abisko, och sedan ska vi fortsätta mot Narvik för att ta gamla rallarvägen som den heter." Jag fick hans emailadress som jag naturligtvis slarvade bort. Jag somnade ovaggad...

Tisdag 12/7

Hela natten regnade det och regnet fortsatte hela dagen, men det gjorde mig inget alls. Jag packade ihop allt och kostade på mig en frukost i matsalen. Nu väntade den sista etappen, den mot Nikkaluokta. Det var avslappnande och ganska skönt att avsluta vandringen i regn. Jag mötte fler vandrare som precis hade börjat sina. Stackarna, hoppas solen ska lysa på dem. Jag gick fram till sjön Láddjujávri. Där tog jag båten från den västra bryggan, som man kallar platsen, och åkte ca fem-sex kilometer till den östra bryggan. Fortsatte fram till Nikkaluokta restaurant. Jag bokade två nätter för att gå omkring i byn och måla. Installerade mig i en liten fyrbäddsstuga, och undrade vilka mer som skulle klämma in sig där! Jag blev helt allena och det var skönt.

Onsdag 13/7

Här var det björkdungar överallt. Jag tog en promenad utmed en grusväg för att ev. finna en samisk konstnär, som jag hade hört talas om på Kebnekaise fjällstation. När jag passerade en stor gård såg jag en kvinna stå och måla på en lekhäst av trä. Jag "knackade på" och frågade henne om konstnären jag letade efter. "Jo, men det är ju jag" svarade hon! Va snopen jag blev! Hon bjöd mig in och visade sin konst. Vilka otroliga målningar med samiska motiv! Mina egna små försiktiga bilder därhemma tynade bort. Här var en tjej med färg i sinnet. Jag tackade för att hon tog sig tid med mig. Hon var släkt med Sarrifamiljen som har Nikkaluokta restaurant och boende. När jag åt middag på restaurangen såg jag vackra vävda bordslöpare i varprips, på alla bord. De var färgsatta i samiska och "fjälliska" färger tyckte jag. När jag kom in i souvenirshoppen sålde man dessa löpare där och mönstret heter Nikkaluokta! Jag köpte en till min man, som är mycket förtjust i allt som har med samer och deras kultur att göra. Och vem är inte det? Jag minns, när jag gick på Skinnskattebergs folkhögskola 1982, att jag valde "Samiska sagor och myter" som individuellt projekt. Man skulle sedan redovisa sitt arbete i text och illustrationer inför klassen. Det var så otroligt intressant och jag njöt av varje sekund.

Torsdag 14/7

Tidigt på morgonen steg jag upp, för nu skulle jag städa stugan och packa min ryggsäck inför flyget till Arlanda. Utanför restaurangen mötte jag Sarri, den gamle mannen, som är gift med en av ägarna till stället. Han frågade varifrån jag var. "Jag kommer från ett samhälle som heter Morgongåva, och det ligger i västra Uppland" svarade jag. "Morgongåva, jo där har jag varit" sa han. "Där tillverkade man snöskotrar och jag var dit ner för att titta på två stycken som jag senare köpte. Jo, Morgongåva, det vet jag var det ligger."

Jag blev varm i mitt lilla hjärta av att få höra detta!

Bussen gick 09:30 till Kiruna och jag avslutade min resa med ett besök i stadshuset, där man visade en utställning bl.a. om samerna och hur man börjat flytta Kiruna stadsbebyggelse bit för bit p.g.a. gruvan. På flyget hem kände jag mig helnöjd med min "insats" i fjällen.

Jag tackar det samiska folket för att jag har haft möjlighet att ströva så gott som fritt i deras hemland, blivit väl bemött, fått ta del lite grann av deras kultur, samt den unika, friska miljön.

Ströva fritt! Under ansvar!

Med varma hälsningar

från Maggie Fredriksson, Kalmar. (f.d. Morgongåvabo)

